

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **B. Z.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. OAM-9953-13/PP-2022

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce – občan Kazachstánu, požádal dne 21. 7. 2022, jakožto rodinný příslušník občana EU, o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím žádost žalobce zamítl podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tj. pro existenci důvodného nebezpečí, že by mohl žalobce závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Podle § 87e odst. 4 téhož zákona stanovil žalobci lhůtu 35 dnů k vycestování z území ČR.
2. Žalobce se žalobou domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí. V žalobě a jejím doplnění (které sice žalobce nazval odvoláním proti rozhodnutí žalovaného o odebrání trvalého pobytu,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

avšak obsahově se zřetelně jednalo o doplnění žaloby k předchozí výzvě soudu) uvedl, že se přistěhoval do ČR v roce 2007 díky programu Člověk v tísni z důvodu, že v Kazachstánu je rasismus a diskriminace. Následně se ale dostal do určitých životních problémů a tím do vězení, protože mu byl zrušen trvalý pobyt. V ČR žije celá jeho rodina, živí ho sestra a pomáhá i matka, u které také žije. Je otcem dvou nezletilých dětí, jejichž matka o výchovu zájem nejeví, a tudíž by chtěl děti vychovávat on, neboť děti potřebují alespoň otce, a současně chce ulehčit své matce v důchodovém věku, které byly jeho děti svěřeny do péče. S výchovou matce nyní pomáhá. Chtěl by dostat možnost ukázat se z lepší stránky. Rozhodnutí považuje za nesprávné, neboť si tresty již odpykal a žalovaný nezohlednil, že nemá-li žalobce povolení k pobytu, není mu umožněno vykonávat práci, a tudíž ani nemá možnost zaplatit své dluhy a vzít si nezletilé děti do péče.

3. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl a setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl ve věci bez jednání.
5. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
6. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný po obdržení žádosti nejprve z doložených rodných listů ověřil, že žalobce je rodinným příslušníkem občanů ČR, neboť je otcem devítileté A. a sedmiletého A., kteří jsou občany ČR a jsou v ČR přihlášení k trvalému pobytu. Z opisu z evidence Rejstříku trestů ale žalovaný zjistil, že žalobce byl v průběhu let 2008 až 2020 šestkrát odsouzen za úmyslnou trestnou činnost, a to převážně majetkového charakteru (krádeže, poškození cizí věci), ale také trestnou činnost obecně nebezpečnou a trestnou činnost směřující proti svobodě a pořádku ve věcech veřejných (ohrožení pod vlivem návykové látky, výtržnictví, porušování domovní svobody a maření výkonu úředního rozhodnutí), přičemž ve dvou případech byly žalobci již uloženy i nepodmíněné tresty odnětí svobody, a to rozsudkem Okresního soudu v Přerově ze dne 5. 3. 2019 souhrnný trest v trvání 12 měsíců, a následně rozsudkem téhož soudu ze dne 30. 1. 2020 úhrnný trest v trvání 1 roku a 3 měsíců, který žalobce vykonal dne 13. 3. 2022 ve věznici s ostrahou. Současně byly žalobci uloženy i tresty propadnutí věci a zákazu řízení motorových vozidel v trvání 3 let. Dále žalovaný zjistil, že byl žalobce v letech 2016 až 2020 osmnáctkrát řešen pro podezření ze spáchání přestupků proti majetku a občanskému soužití. Ze zjištění, že odsouzení od roku 2017 (4 případy) stále figurují i ve výpisu z evidence Rejstříku trestů, žalovaný uzavřel, že tato odsouzení dosud nebyla zahlazena, a tudíž nelze na žalobce pohlížet jako na osobu trestně zachovalou. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES žalovaný uvedl, že si je vědom skutečnosti, že právo pobytu nelze z důvodu veřejného pořádku omezit automaticky na základě zjištění o spáchání trestného činu žadatelem v minulosti, avšak v posuzovaném případě je nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku pobytem žalobce na území ČR dle žalovaného stále aktuální s ohledem na četnost žalobcem v minulosti spáchané trestné činnosti, její úmyslný charakter a její páčání pod vlivem návykových látek. Podle žalovaného ani opakované trestání zjevně nevedlo k nápravě žalobce, neboť prakticky jedno odsouzení následovalo za druhým, a tudíž tento stále

představuje nebezpečí veřejnému pořádku, a to minimálně do doby, než bude jeho odsouzení zahlazeno.

7. Krajský soud uvádí, že soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Jinými slovy, nevymezí-li žalobce srozumitelně a jednoznačně konkrétní skutkové či právní důvody tvrzené nezákonnosti nebo procesní vady správního aktu, není krajský soud oprávněn za žalobce spekulativně domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta, která mu nepřísluší (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
8. Jelikož v posuzované věci žalobce v žalobě nevznnesl žádné konkrétní výhrady proti skutkovým závěrům žalovaného ani proti jím provedenému hodnocení shromážděných důkazních prostředků, nemohl krajský soud bez opory v žalobní argumentaci správnost těchto závěrů prověřovat, a věcí se tak zabýval pouze v míře odpovídající obsahu žaloby.
9. Proti závěru žalovaného, že jsou v jeho případě splněny podmínky pro aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, lze z kusé žaloby a jejího doplnění „vypreparovat“ pouze námitku žalobce, že si uložené tresty již odpykal. K tomu však krajský soud uvádí, že tuto skutečnost žalovaný nepřehlédl a v rozhodnutí konstatoval, že žalobce skutečně již posledně uložený trest odnětí svobody v délce 1 roku a 3 měsíců vykonal. Výkon uloženého trestu však neznamena automatické pominutí nebezpečí, že by žadatel o povolení k přechodnému pobytu mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek i v budoucnu. Vždy záleží na konkrétních okolnostech případu a hodnocení osobních poměrů žadatele, což žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na čl. 27 směrnice č. 2004/38/ES a relevantní judikaturu nepominul. Závěr, že ze zdržování se žalobce na území ČR stále vyplývá nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku, odůvodnil žalovaný tím, že trestná činnost v případě žalobce nepředstavovala jednorázový excés, nýbrž že páchal majetkovou, ale i další, zejména obecně ohrožující úmyslnou trestnou činnost již od počátku příchodu na území ČR (poprvé odsouzen v roce 2008 za ohrožení pod vlivem návykové látky) a pokračoval v jejím páchání kontinuálně i přes opakovaně ukládané a vykonávané tresty, které se tak zjevně mýjely svým výchovným účinkem, až do dubna 2019 (v roce 2020 odsouzen za ohrožení pod vlivem návykové látky, maření výkonu úředního rozhodnutí, krádež a porušování domovní svobody), přičemž následně období do března 2022 strávil z převážné části ve výkonu trestu odnětí svobody. Proti tomuto závěru však žalobce v žalobě nic nenamítal, netvrdil, že by jeho žalovaným podrobně popsaná bohatá trestní minulost a užívání návykových látek, pod jejichž vlivem ji páchal, neměly představovat aktuální a závažné ohrožení veřejného pořádku v ČR, či že by se žalovaný opomněl jakoukoli relevantní okolností svědčící o jeho nápravě a pominutí hrozby plynoucí z jeho pobytu pro veřejný pořádek zabývat. Pouze uvedl, že by se chtěl „ukázat z lepší stránky“.
10. K tomu však krajský soud uvádí, že z žalovaným shromážděných podkladů sice vyplývá, že žalobce žije na území ČR již dlouho - od roku 2007 (více podrobností o pobytové historii žalobce a pobytových titulech, na jejichž základě se na území ČR zdržoval, nelze z obsahu spisu zjistit), avšak zejména v letech 2016 (3 x se dopustil přestupku proti majetku), 2017 až 2019 (tříkrát odsouzen za krádež), 2020 (odsouzen za ohrožení pod vlivem návykové látky, maření výkonu úředního rozhodnutí, krádež a porušování domovní svobody) zde dlouhodobě řádný život nevedl, jde tedy zjevně o osobu s tendencí k opakování trestné činnosti různého druhu, užívající návykové látky a nerespektující základní hodnoty a práva

druhých. Jakkoli od poslední zjištěné trestné činnosti žalobce uplynuly v době podání žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu více než tři roky, nelze ve prospěch žalobce tvrdit, že od té doby žil řádným životem, neboť převážnou část období od května 2019 do března 2022 strávil ve věznici, kde byl k řádnému životu „donucen“. Poslední trest odnětí svobody v trvání 1 roku a 3 měsíců žalobce vykonal v celém rozsahu, nebyl z něj podmíněně propuštěn, a tudíž nelze o jeho nápravě usuzovat jen ze skutečnosti, že trest vykonal, neboť ten se již dříve minul účinkem. V době podání žádosti uplynuly od propuštění žalobce teprve 4 měsíce. Poznatky o dosavadním životě žalobce tudíž nedávají do budoucna dostatečné záruky, že žalobce bude vést spořádaný život, dodržovat právní předpisy ČR, a že se „z lepší stránky“ skutečně ukáže.

11. Druhým žalobním bodem lze nazvat tvrzení žalobce, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že otec by měl být se svými nezletilými dětmi. K této námitce je třeba předně uvést, že žalobce, ačkoli se před vydáním rozhodnutí seznámil s podklady, z nichž mu muselo být zřejmé, že žalovaný ví o jeho rozsáhlé trestné činnosti i o tom, že se jeho nezletilé děti nacházejí v pěstounské péči jeho matky, neuvedl žádnou okolnost, která by mu bránila ve vycestování z území ČR.
12. Žalovaný se přesto i bez uplatnění námítky zabýval v napadeném rozhodnutí s odkazem na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod možnými dopady rozhodnutí do osobního života žalobce, přičemž konstatoval, že ty by mohly převážit nad veřejným zájmem na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří představují závažné ohrožení veřejného pořádku, jediné pokud by důsledky rozhodnutí představovaly pro žadatele o povolení k přechodnému pobytu zásah do soukromého či rodinného života mimořádné závažnosti. Z podkladů pak zjistil, že žalobce je svobodný, nemá živnostenské oprávnění, není zapsán v žádné právnické osobě, je bez zaměstnání, není majitelem nemovitosti, na níž má hlášen trvalý pobyt, má na území ČR rodiče a výše zmíněné dvě nezletilé děti, avšak o tyto v minulosti nejevil zájem, neplnil k nim ani vyživovací povinnost a byl uživatelem návykových látek a osobou bez přístřeší, stejně jako jejich matka, a proto byly obě děti již od dubna roku 2018 evidovány jako ohrožené, od 13. 3. 2019 jsou fakticky v péči matky žalobce, které byly rozsudkem Okresního soudu v Přerově ze dne 24. 9. 2020 svěřeny do pěstounské péče, v níž jsou dosud. Podle žalovaného tak sice povinnost vycestovat z území ČR bude představovat zásah do žalobcova života, neboť tento pobývá na území ČR dlouhodobě a má tu děti, ten však nebude vzhledem k jeho poměrům nepřiměřený a v žádném případě nepřeváží veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku v ČR.
13. Tomuto závěru nelze ničeho vytknout. Situace, kdy je otci nezletilých dětí uložena povinnost vycestovat z území, kde se jeho děti zdržují, je sice vždy politováníhodná, žalobce se však do takové situace dostal vlastní vinou. Při páchaní trestné činnosti si měl a musel být vědom, že kromě ztráty pobytového oprávnění může přijít i o možnost ucházet se o dlouhodobý pobyt a dočasně tak přijít i o kontakt se svými nezletilými dětmi, přesto však v protiprávní činnosti pokračoval a ani kvůli dětem jí nezanechal. Žije-li žalobce na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo žalobce dlouhodobě pobývat na jeho území, popř. že nedojde k povolení pobytového oprávnění. Zjištění žalovaného opřené o podklady nacházející se ve správním spise svědčí o tom, že vazby mezi žalobcem a jeho nezletilými dětmi nejsou pevné, děti jsou dlouhodobě na žalobci existenčně nezávislé a v pěstounské péči jeho matky

prospívají, přičemž žalobce netvrdil, že by jeho matka přestala být z jakéhokoli důvodu schopna o děti dále pečovat. Důsledky rozhodnutí žalovaného tudíž nebudou představovat nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Důsledkem napadeného rozhodnutí není zákaz vstupu žalobce na území ČR v budoucnu. Žalobce je v produktivním věku, z obsahu spisu nevyplývá žádný negativní poznatek o jeho zdravotním stavu, a tudíž zde zjevně nejsou žádná omezující kritéria pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti v zemi jeho původu. Negativní společenské jevy v zemi žalobcova původu, jakými jsou korupce či diskriminace, na tom ničeho nemění.

14. Jelikož krajský soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 25. července 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu